

[Arbejdsministeren]

medføre den ligestilling, som så mange af os ønsker. Det, vi er nået til nu, er, at vi har en lov om ligeløn og en ligebehandlingslov. Efter min opfattelse og erfaring kan man lave alle mulige love og overenskomster, der er rigtige og nødvendige skridt i retning af at underbygge et eller andet og altså er en forudsætning for, at vi kan komme videre, men den reelle ligestilling kræver også noget hos mennesker, både hos kvinder og mænd, nemlig et holdningskift. Til trods for, at vi har haft en ligebehandlingslov siden slutningen af 1970'erne, viser det sig jo, hvis vi ser på, hvordan mænd og kvinder er fordelt rundt omkring på arbejdspladserne i hierarkier, og hvis man ser på lønningerne, at det stadig væk er mændene, der har de bedste stillinger, de højest betalte job og det mest spændende arbejde, og hvorfor? Fordi vi ikke har fået den holdningsændring. Det var bare det, jeg ville sige.

Svend Auken (S):

Hvis formålet er at få en holdningsændring, så må jeg – undskyld, jeg siger det – sige direkte til arbejdsministeren, at arbejdsministeren i hvert fald ikke har leveret noget bidrag under sit svar her i dag. Så vidt jeg kunne forstå det, var det simpelt hen en negativ afvisning af ethvert forsøg på at bidrage til løsning af nogle af de alvorlige balanceproblemer, det danske samfund står over for, nogle af de alvorlige problemer, mennesker i deres hverdag oplever, gennem en arbejdstidsnedsættelse.

Ministeren siger, at der er konservative regeringer i udlandet, som er imod arbejdstidsnedsættelse – det skal såmænd nok være rigtigt – og henviser til, at også den socialistiske regering i Frankrig er imod direkte lovgivning om arbejdstidsnedsættelse, men ministeren glemmer selvfølgelig at fortælle, at den franske socialistiske regering fortsat er af den opfattelse, at en nedsættelse af arbejdstiden er en uomgængelig nødvendighed, hvis man skal have genskabt den fulde beskæftigelse. Det, man har omvurderet i Frankrig, er, om man ad lovgivningens vej i detaljer kan fastlægge arbejdstiden. Da ingen i denne sal har gjort sig til talsmand for dette synspunkt, er – undskyld, jeg siger det – erfaringerne fra Frankrig uden relevans.

Når man citerer svensk LO, må jeg gøre opmærksom på, at det ikke er nogen tilfældighed, at der er en vis uenighed mellem den danske, den norske og den svenske fagbevægelse i dette spørgsmål. Det hænger måske også bl.a. sammen med, at de i Sverige har en arbejdsløshed på under 3 pct., og det samme har man i Norge, mens vi i Danmark har en stærkt stigende arbejdsløshed. I de lande, der fører en endnu mere konservativ økonomisk politik, end vi gør, er man nu oppe på 16–17 pct. – Holland og Belgien osv. Det giver jo en anden synsvinkel på det.

Men bortset fra denne uenighed, der er affødt af, at der er forskellige forhold i de enkelte lande, er det jo en enstemmig europæisk faglig vurdering, som er kommet til udtryk i vedtagelse efter vedtagelse på Euro-LO, TUAC osv., at en nedsættelse af arbejdstiden er nødvendig. Det er også en opfattelse hos store dele af regeringerne i Europa. Det er en opfattelse i OECDs analyse, »Employment Outlook«, fra i efteråret, at det ikke er muligt at løse problemet uden en eller anden form for nedsættelse af arbejdstiden.

Vender man sig til de danske forhold, viser regeringens egen finansredegørelse, at den økonomiske politik, regeringen fører, hvor hele væksten i den økonomiske aktivitet skal stamme fra væksten i den private efterspørgsel og væksten i eksporten, betyder, at der selv med en økonomisk vækst, der ligger ud over den vækst, vi havde i 1960'erne, fortsat vil være over 300.000 arbejdsløse ved udgangen af dette årti.

Så er det, man spørger sig selv: kan så ansvarlige politikere lade dette spørgsmål hvile? Må så dogmatismen ikke deponeres et øjeblik? Og kan vi så ikke i fællesskab uden at gøre vold på de mekanismer, der findes på overenskomstområdet, de forhandlinger, der findes, give udtryk for en fælles opfattelse eller i hvert fald en flertalsopfattelse i dette ting?

Jeg må sige til arbejdsministeren, at det chokerede mig, at arbejdsministeren simpelt hen end ikke har læst folketingets vedtagelse fra den 24. maj sidste år, hvor der står – og jeg gentager:

»Folketinget erkender, at både beskæftigelsesmæssige og menneskelige hensyn gør det nødvendigt at vurdere en nedsættelse af arbejdstiden og arbejde henimod en bedre